

handle dem, det har hjulpet sig med kongelige Resolutioner, naar dets egne Tanter om Provisorierne's Ophor eller Stts-Ophor ikke slog til, og det har paa Trods af et bestemt Nei, som man selv erkjender ikke kunde ventes nogenstinde at blive til Ja, levet paa forventet Tillægsbevilling i alle mulige brutale Former, det har i disse 4 Aar fortsættende gennemført sin nye Grundlov, hvori Alt gaar i Retning af at tage Hjerpen ud af vor frie Forfatning og sætte os her, som spillende med i Regjeringens Komædie. Naar man nu gaar hen under saadanne Forhold og giver denne Regjering en Finantslov, der er 6 Millioner rigeligere end den rundelige Finantslov, man vøterede for 4 Aar siden for Provisorierne, saa viser man ikke blot derved, at man er blevet jærlig rundhaandet overfor dette Ministerium, men ved selve Akten, selve Bevillingen, viser man, at man anerkjender dette Ministeriums Færd og dets Politik, man hvier sig for dets Grundlov, og man giver sit Votum til, at vor Grundlov ødelægges. Saadan er min Opfattelse. Man kan sige: Ja, men denne Finantslov bliver endda ikke til Lov, der er Udskilligt, der skiller os ad. Det kunde de vel sige for 2 Aar siden, thi da havde jo Ministeriet i den Henseende paa tyve Punkter, og det afgjørende Punkter, for Ministeriets Gjensigtens udtalt det. Men det kan ikke sikkert siges længere. Thi efterat Ministeriet har kunnet bruge 8 Millioner under Form af forventet Tillægsbevilling, som slet ikke betyder forventet Tillægsbevilling, men blot en Form for, at Ministeriet fandt det passende og nødvendigt, saa kan man ogsaa sige sig selv, at Ministeriet kan med Rygskaand tage denne Bevilling og tage Resten, hvorom de ere uenige med Krigs- og Marineministeren, og Gendarmeriet paa forventet Tillægsbevilling, det vil sige, fordi det er nødvendigt. Vi kunne ikke stusse os med, at et Votum i den Henseende i Virkeligheden er et Votum til en Bevilling til det nuværende Ministerium i Retning af Anerkjendelse af dets Politik. Men naar dette Ministerium efter 4 Aars Nedtræden af vor Bevillingsmyndighed, efter en saadan Tilfidsættelse af Folkets Ret, staar saaledes, hvad have vi da tilbage? Vi have Valgretsbestemmelserne, vi have rimeligvis Retten til at gaa til Valg en Gang imellem, om Vinteren eller om Sommeren, som det behager Regjeringen, men have saadanne Valg mindste Betydning, naar der ikke en Gang er tilbage for Folkethinget Retten til Selvbestemmelse ved Bevillingsrettens Udøvelse? Folkefriheden er med dette System flaaet ihjel her i Landet. Det er ikke værdt, at

vi stusse Folket med, at Stillingen er en anden, da det, som Folket vil naa, efter denne Seir for Ministeriet og dette Nederlag paa hele Vinten for Grundlovens Venner, kun er Muligheden af ved Velvillie, ved Behandlingen af andre specielle Love, at naa nogle Krummer til Livets Ophold her og der. De maa imidlertid ikke tro, at De ved saaledes at give Slip paa vor Stilling til Bevillingsretten faae Samsundsreformer af Betydning gennemført under dette almægtige, enevældige Ministerium med sin Opfattelse af at have Magt og Ret til at blive siddende og Magt til at bruge denne sin Ret, trods hvad De beslutte. Tro De af en saadan Regjering at faae Samsundsreform i nogen Retning, som bliver til almen Velsignelse for Samfundet eller som paa nogen Maade kan tilfredsstille Folkets Krav? Nei, De kunne ikke sanke Vindrueer paa Torne eller Signer paa Tidsler! Paa den Maade vil det ogsaa stille sig med vort fremtidige forfatningsmæssige Liv. Hvis De stille sig godt og ere rigtig rundelige med at sige Ja til Bevillinger og meget, meget uopkomme med de Krav, De stille til Regjeringens Forslag, saa kunne De jo nok føre en Skintilværelse i konstitutionel Henseende, vinde de Smuler, der kunne falde af, men det bliver aldrig et Liv i Frihed, aldrig et Liv, hvor Folket faar blot nogenlunde den Betydning, som en fri Forfatning tilfikkret et Folk. For lange Tider har De da lamslaaet Folkets Magt i Kraft af dets Grundlov; thi Grundloven er ødelagt. — Mit Forslag betyder dernæst dette: Vi have gjort et Arbejde, det være nu godt eller slet, jeg roser det ikke, men Arbejdet er gjort, Finantsloven er forsaavidt færdig. Nu henbides den saa til Udvalget med den Forslaelse: Saadan en Finantslov mindst kan hentes frem fra Folkethingets Side, naar den Mand kommer, den Gaand kommer, som er den rette Eiermand til den, som har Ret til at forlange den. Og hvem er det? Det er et nyt, grundlovstro Ministerium, det er et Ministerium, der anerkjender Folkethingets grundlovsmæssige Ret, der agter dets Ja, og ubetinget respekterer dets Nei. Det er et grundlovstro Ministerium endog i meget snæver Forstand. Det er ikke en Gang sagt, at det er et parlamentarisk Ministerium i den Forstand, at det efter Valgets Udfald, naar det gaar mere til Høire eller Venstre, at hvie af for det, men det er et Ministerium, der giver fuld Betyggelse for, at det ikke be- kjender sig hverken i Lære eller i Handling til det nuværende Ministeriums Politik, som erkjender, at naar det ikke kan faae Thingenes Ja til en Finantslov, saa er det